

ಕೈ ಹಾಕಿ ಉಂಬುಕೆ ಕೂತರು. ಇವ್ವೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಊಟ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅಂತ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಾಯ್ತೋ ಏನೋ ಮಳೆ ಹೊಡ್ತೆ ತಕ್ಕಂಡು ಬಾರಿಸಿತು. ಮೇಲೆ ಗುಡುಗು ಮಿಂಚು. ಈಸೂರ ಒಂದು ದ್ಯಾಸಿ, ಒಂದು ಕೋಳಿ ತುಂಡು ಹೊರಗೆ ಮಳೆಗೆ ಬಿಸಾಕಿದ. ಗುಡುಗು ಕೈದಾಯಿತು.

‘ಅಬಾ ನಮ್ ಮನಿಯಂಗ್ ಹೀಂಗ್ ಅಡ್ಲಿ ಮಾಡುಕಾತಿಲ್ಲ?’ ಬೇಡು ಕೇಂಡ. ‘ಆತ್ಮಪ. ಬರು ಸಲಿ ಬೇಡುಕ್ ಹ್ವಾಪದ್ ಬ್ಯಾಡ. ನಾವೇ ಆಸಾಡಿ ಹಬ್ಬ ಮಾಡ್. ಅಬ್ಬಿ ಅಡ್ಲಿ ಮಾಡ್ತಕ್. ಈಗ ತೀನೇ ಮಗ’

ಈಸೂರ ಮಗನನ್ನು ಊಟದ ಕಡೆಗೆ ದೂಡಿದ. ‘ಅಲ್ಲ ಅಪ್ಪಯ್ಯ...’ ಅಂತೇನೋ ಬಾಯಿ ತೆಗೆದ ‘ಮಗಾ ಇಕಾಣ್ ಬಂಗ್ಲಿ ಹೋಳ್ ತಕೊ’ ಎಂದು ಮಗನಿಗೆ ನೀಡಿದಳು. ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಉಂಡರು. ಇನ್ನೂ ಎರಡು ದಿನ ಉಂಬಪ್ಪು ಊಟ ಇತ್ತು. ಚಣ್ಣು ಮಡ್ಲಿಗಲ್ಲ ತುಂಬಿ ಕಾಯ್ದದಳು. ಊರೊಳಗೆ ಹೋಯ್ಯಂದ ಮೇಲೆ ಮಗು ಮಂಕಾದ್ದು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಮನಿಕಂಡರು. ಆದರೆ ಮಳೆ ಮತ್ತು ಬೇಡು ಮನಿಕಣ್ಣಿಲ್ಲ.

‘ಅಪ್ಪಯ್ಯ ನಾನೇ ಶಾಲೆಗೆ ಹ್ವಾಪುಕಾಗ್ವಾ?’

●